

LAIVAS

No. 47. Metai XII

Lapkričio-Nov. 19, 1932

ESR valst
respublikos
biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"L A I V A S"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

XXVII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

E v a n g e l i j a .

Matė 24' 15—35.

ANUO metų Jėzus tarė savo mokyti-
niams: Kuomet išvysite pranašo Dani-
elio paskelbtą sunaikinimo nuobodą,
stoviančią šventoje vietoje, — kas tai
skaito, teišmano, — tuomet kas yra Ju-
dėjoje, tegul bėga į kalnus. Ir kas ant
stogo, tenelipa žemyn ko nors pasiimtų iš
savo namų, ir kas lauke, tenegrižta savo
jupos pasiimtų. Deja gi neščioms ir žin-
dančioms tose dienose. Melskite, kad jums
netektų bėgti žiemą ar subatoje. Nes tuo-
met bus didis suspaudimas, kokio nebuvo
nuo pasaulio pradžios iki šiolei ir nebus.
Ir jei tos dienos nebūtų buvusios sutrum-
pintos, neišsigelbėtų nei vienas žmogus;
bet dėlėi išrinktųjų tos dienos bus sut-
rumpintos. Tuomet jei kas jums sakytų:
Štai, ėia Kristus, ar tenai, netikėkite. Nes
kils netikru kristų ir netikrų pranašų, ir
jie darys didžių ženklų ir stebūklų, taip,
kad būtų įvesti į paklydimą (jei tai būtų
galima) net išrinktieji. Štai, aš jums iš-

anksto paskelbiau. Jei tat jūms sakytų:
Štai, jis tyruose, neišeikite; štai namų gi-
lumoje, netikėkite. Nes kaip žaibas ateina
nuo rytų ir pasirodo iki vakarų, taip bus
ir žmogaus Sūnaus atėjimas. Nes kur tik
bus maitos, susirinks ir arelių. Tuojuai gi
po tų dienų suspaudimo saulė aptems, ir
mėnulis nebeduos savo šviesos, ir žvaigž-
dės puls nuo dangaus, ir dangaus galybės
bus pajudintos. Tuomet pasirodys dangu-
je žmogaus Sūnaus ženklas, ir tuomet vi-
sos žemės giminės raudos ir matys žmo-
gaus Sūnų, ateinantį dangaus debesyse
su didžia galybe ir didenybe. Jis siųs sa-
vo Angelų su trimitu ir su skardžiu balsu,
ir jie surinks jo išrinktuosius nuo keturių
vėjų, nuo vieno dangaus pakraščio iki ki-
tam. Mokykitės prilyginimo nuo figų me-
džio: kuomet jo šaka jau darosi minkšta
ir dygsta lapų, jūs žinokite, kad vasara
arti. Taippat ir kuomet jūs visa tai išvy-
site, žinokite, kad jis arti duryse. Ištikrų-
jų, sakau jūms, šita karta nepraeis, iki vi-
sa tai įvyks. Dangus ir žemė praeis, mano
gi žodžiai nepraeis.

TĖVŲ MARIJONŲ MISIJOS RUDENS METU

Lapkričio 10 d. — 20 d., Kenosha Wis

Lapkričio 13 — 20 d., Lawell, Mass.

Lapkričio 23 — 27 d., Melrose Park,
Illinois.

Lapkričio 27 — 29 d., Keturių dešim-
tų valandų ŠŠ. Sakramento Adoracija —
Šv. Kazimiero bažnyčioje, Pittsburgh, Pa.

Lapkričio 28 d. — gruodžio 6 d. re-
kolekeijos ir keturių dešimtų valandų ŠŠ.
Sakramento Adoracija — Cicero, Ill.

Švč. Jėzaus Širdies Troškimai

Kun. Pr. J. Vaitukaitis

ANTRASIS TROŠKYMAS:

*Atsisteisimo dažnoji Komunija ir
Pirmojo Penktadienio mėnesinės
Pamaldos*

Nors žmėnėms Išganytojas parodė berybę Savo meilę, visg? Jis buvo priverstas susigriaudinti. "Štai, toji Širdis, kuri taip mylėjo žmones, J i s š a u k ė, "j o g n e s i g a i l ė j o n e i a u k o s, n e t n e i m i r t i e s i r s u n a i k i n m o, k a d j i e m s p a r o d y t i S a v o m e i l ė. O a t g a l i n u o t ų ž m o n i ų d a u g u m o s a š a p t u r i u t i k n e d ė k i n g u m ą p e r j ų p a č i ų n e a p v k a n t ą, n e t i k ė j i m ą, š v e n t v a g y s t ė i r a t š a l i m ą, k u r i j m a n r o d o t a m e M e i l ė s S a k r a m e n t e." I r I š g a n y t o j a s t o l i a u t ė s ė: "T a i v i s a a š s k a u s m i n g i a u a t j a u č i u, n e g u k e n t ė j a u K a n č i o s e. J e i j i e t i k a t s i l i e p t ų m e i l e u ž m e i l e, i j u o s a š ž i ū r ė č i a u s u p a s i t i k ė j i m u, i r, k i e k d a r d i d e s n ė j i m s p a r o d y č i a u S a v o m e i l ė. T a č i a u, j i e s u t i n k a m a n o p a l a n k u m ą s u a t š a l i m u i r n i e k i n i m ą i s. B e n t t u (M a r g a r i e t a M a r i j a) d u o k m a n p a g u o d ą, k u r i a a t l y g i n t u m u ž j ų n e d ė k i n g u m ą. A š t u r i u d e g a n t i t r o š k u l i j i r t r o k š t u, k a d ž m o n ė s m a n e m y l ė t ų Š v č. S a k r a m e n t e; i r r e t a i s u r a n d u t ų, k u r i e t a i k i n t ų s i p r i e m a n o t r o š k i m ų, i r a š d a r r e č i a u r a n d u t ų, k u r i e s t e n g t u s i p a t e n k i n t i m a n o t r o š k i m a, u ž j i g r ą ž i n a n t m a n j ų p a č i ų m e i l ė... B e t t u m a n s u t e i k t ą d ž i a u g s m ą, d a r y d a m a a t g a i l ą u ž j ų n e d ė k i n g u m ą... P a t i m a n e p r i m s i Š v e n t o j e K o m u n i j o j e t a i p d a ž n a i, k a i p d a ž n a i k l u s n u m a s t a u p a v ė l i s... P a t i t u r i k o m u n i k u o t i k i e k v i e n ą p i r m ą j i m ė n e s i o p e n k t a d i e n i j'..."

Išganytojas aiškiai pareiškė apie Šv. Komunijos vertą priėmimą taip, kaip Jis trokšta matyti, kad Švč. Jo Širdis būtų garbinama. Čia kas nors gali primesti, kad

toks įsakymas buvo duotas vien Margarietai Marijai. Tikrai, mes nesame verčiami priimti Šv. Komunijos Švenčiausios Jėzaus Širdies Šventėje nei kiekvieną mėnesio penktadienį; tačiau, taip pat tiesa, kad Reparacijos bei atsisteisimo Komunija, kai tose dienose priimta, yra labiausia patinkama, labiausia priimtina, ir tuo pačiu yra tikslingiausia pamaldumui į Švč. Jėzaus Širdį pratyba. Tokiose apystovose, kas priima Šv. Komuniją, gali būti užtikrintas, kad savo atsisteisimo dvasia ir atgailojančia meile teikia džiaugsmą ir paguodą Švč. Jėzaus Širdžiai ir toks yra apdovanotas gausingomis malonėmis.

Taigi, tas įsakymas bei kvietimas tokiose apystovose priimti atsilyginimo bei Reparacijos Komuniją yra skirtas ir mums patiems ir savaime seka iš šio Viešpaties Jėzaus pažadėjimo: "Ir aš prižadū, kad mano Širdis bus atverta, kad gausiai duoti Savo Širdies M e i l ė s m a l o n i ų t i e m s, k u r i e J ą t a i p p a g e r b s a r p a s i d a r b u o s, k a d i r k i t i J ą t a i p p a g e r b t ų."

Pirmasis mėnesio penktadienis yra pašvęstas švenčiausiai Jėzaus Širdžiai ir sėkmingai yra vadinamas švenčiausios Jėzaus Širdies Penktadienis. Penktadienis vaizduoja svarbią dalį malonės valstybėje. Čia turime tik prisiminti Didžiąjį Penktadienį. Išganytojas reikšmingai parinko Penktadienį Reparacijos Komunijai. Tuo Jis norėjo mums pareikšti, kad švenčiausioji Eucharistija yra Jo Kančios Atminimas, per kurį mūsų sielos tapo atpirktos iš nuodėmių.

Kai rengiesi prie Reparacijos Komunijos, padaryk sekančią intenciją: "Mano Viešpatie, aš dabar priimsiu šią Šv. Komuniją iš meilės dėl Taveš, atgailojiman už visus atšalimus ir nuodėmes, kuriomis

žmonės taip daugel nusideda Tau Meilės Sakramente." Tokia kilnioji intencija turi būtina patikti Švenčiausiai Jo Širdžiai. Ir tada pats galėsi patirti meilingojo Jo pažadėjimo išpildymą: "Aš būsiu jų priebėga gyvenime, o ypatingai mirties valandoje."

Daugelis gausių malonių taip pat ap turima, atliekant Devynių Penktadienių pamaldumą.

TREČIAS TROŠKIMAS:

Švenčiausioji Valanda

Kilni Šventosios Valandos pratyba yra pamaldumas, kurio Pats Išganytojas išmokė Šv. Margarietą Mariją Alacque. Taigi, Šventosios Valandos pamaldumas gavo pradžią iš pačios Šv. Jėzaus Širdies. Kai Šv. Margarieta Marija vieną kartą meldėsi, klupodama prieš išstatytą Švenčiausiąjį Sakramentą, Išganytojas jai apreiškė, apsiaustas spindančiais spinduliais. Jai įsakęs pirmąjį mėnesio penktadienį priimti Reparacijos Komunią, Išganytojas taip pat įsakė, tardamas: "Ir atlik Šventąją Valandą mano gtrbei."

"Kiekvieną ketvirtadienio naktį," Jis tarė "aš noriu, kad tu dalyvautum mirtiniame nuliūdime, kokį aš datyriau Alyvų Darže. Negalėdama to visko suprasti, tas nuliūdimas tave perkels į agoniją. sunkesnią kęsti, negu pati mirtis. Tokiu tai būdu tu susivienysi su manim nuolankia malda, kurią aš tada aukojau Dangiškam Savo Tėvui mano agonijoje, ir kryžmai tu būdėsi visą valandą, tarp vienuoliktos iki vidurnakčiai, su veidu, atkreiptu į žemę, kad permaldauti Dievo rūstybę, melsti pasigailėjimo nusidėjėliams ir, kad dalinai paguosti mane už patirtus skausmus, kuriuos kentėjau, kai Apaštalai apleido mane, ir Pats turėjau eiti ir jų prašyti, kad bent vieną valandėlę jei būdėtų su manim. Ir šią valandą tu darysi taip, kaip aš tau nurodysiu."

Kitoje vietoje Šv. Margarieta Marija sako: "Tuo laiku Išganytojas paliepė man, kad kiekvieną ketvirtadienio naktį aš atsikelčiau tą pačią valandą, kaip Jis nurodė ir sukalbėčiau penkis "Tėve mūsų" ir penkis "Sveika Marija," kryžmai atsigulusi ant žemės, kad tuomi atiduočiau Jam garbę už baisėtiną agoniją, kurią Jis kentėjo naktį prieš Savo Kančią."

Pats Išganytojas apreiškė Šv. Margarietai Marijai, kokioje dvasioje Šventoji Valanda turi būti atliekama. Kad žinoti, mes turime atninti, ką Švenčiausioji Jėzaus Širdis prašė ištikimos tarnaitės. Tai buvo, kad

- 1) Permaldauti Dievo rūstybę.
- 2) Melsti pasigailėjimo nusidėjėliams.
- 3) Padaryti reparaciją už Apaštalų pagėgimą.

Meilė ir reparacija pasireiškia šiuose trijuose veiksmuose. Pasigailėjimo meilė ir reparacijos dvasia yra reikalautini sentimentai Šventajai Valandai, tačiau nėra ypatingų maldų formos.

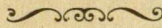
Šventoje Valandoje kunigai ras priemonės, kap gaivinti ir praplėsti pamaldumą ir dievotumą prie Viešpaties Jėzaus Švenčiausioje Eucharistijoje, šventoje Jo Kančioje, ir kunigiškame jų pašaukime.

Vienuoliai, kurie įgyvendino tokią pamaldumo pratybą, datyrė gausiai plaukiančią Dieviškąją malonę, kartu ir stiprinančią nuotaiką vienuolynėje dvasioje, ypatingai labdaringumo ir meilės dorybėje, ir tikslingesniame vienuolynės drausmės vykdyme.

Pasauliečiams Šventoji Valanda yra stiprybės ir paguodos šaltinis. Tas pamaldumas daug gero jiems duos, darant jų gyvenimą labiau dvasišku ir artinant juos arčiau Dievo. Šiuo metu jie turėtų Dievui pavesti visus dvasiškus ir medžegiškus savo reikalus; ir Švenčiausios Jėzaus Širdies melsti palaiminimo jų šeimoms, draugams ir prieteliame.

“Argi negalite su manimi būdėti vieną valandą?” Tai nesibaigiamos ir berybės meilės nusiskundimas. O Sopulingasis Išganytojai, mes skubinamės Tau aukoti mūsų atgailojimą ir reparaciją. Su angelu Getsemanėje būdėkime Jo bendravime ir Jam aukokime paguodą ir meilę.

Po alyvų medžiais mes geriau suprasime sielų vertę ir Dievo—Žmogaus kentėjimus ir kančias. Ir atlikę Šventąją Valandą, mes geriau pažinsime nuodėmių pikta, labdaringiau persiimsime aukos dvasia ir būsime meilingiau pasišventę prie mūsų kenčiančios Meilės Dievo.

Ką Esi Kaltas Tėvui ir Motinai

VAIKŲ PAREIGOS TĖVAMS

Vertė Vyt. M-nas.

IŽANGA.

“Gerbk tavo tėvą ir tavo motiną, kad būtumei ilgaamžis ant žemės, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duos.” (Išėjimo kn. 20, 12).

“Gerbk savo tėvą ir motiną, kaip Viešpats, tavo Dievas, yra tau įsakęs, kad ilgai gyventumei ir būtumei laimingas žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duos.” (Atkart. Įst. kn. 5, 16).

Po trijų pirmųjų įsakymų, liečiančių Dievo gerbimą seka įsakymas, kurs liepia mums gerbti tėvus, kaipo Dievo vietininkus ant žemės ir kaipo artimiausis iš artimų.

Gerasis Dievas norėjo atiduoti vaikus kitų globon ir davė jiems tėvus — geriausius prietelius, o norėdamas parodyti tėvų gerbimo svarbumą davė įsakymą: “Gerbk savo tėvą ir motiną.” Dievas norėjo savo galybe išpausti į vaikų širdis šią tiesą ir aiškiai pažadėjo jiems užmokestį — ilgą gyvenimą ir gerą pasisekimą, sakydamas: “kad ilgai gyventumei ir būtumei laimingas žemėje, kurią, Viešpats, tavo Dievas, tau duos.” (Atk. Įst. 5, 16).

Pati gamta liepia vaikams gerbti tėvus. Ir kas gi būtų, jei vaikas negerbtų tėvų, kurie jam yra atsidavę visa siela kurie džiaugiasi vaiko laime, liūdi jo nelaime, džiaugiasi jo gražiu elgesiu — trokšta jam laimės taip, kaip niekas kitas trokšti negali? Apžvelk visas pasaulio šalis ir niekur nerasi už tėvus geresnio geradarijo, didžiausio po Dievo geradarijo ir labiausiai mylinčios širdies? Ką kitą, jei ne tėvus, rasi visuomet prieš savęs, kas ištis tau reikale ranką, kas duos geresnį patarimą, kas kartu nelaimėje liūdės, Gimdytojai — didžiausias vaikų turtas žemėje! Kas gi savo turto negerbtų!

Tiesa, daug yra gerų sūnų ir dukterų, kurie tėvams yra tikra paguoda. Apie juos drąsiai gali tėvai pasakyti tai, ką pasakė motina apie jauną Tobijų: “Mano sūnau.. mūsų akių šviesa, mūsų senatvės lazda, mūsų gyvenimo paguoda;” (ob. 10, 4) bet pasitaiko ir tokių vaikų, kurie nepaisydami Dievo įsakymo visai negerbia tėvų ir blogu elgesiu nuodina jų gyvenimą.

Nekiek perdėsiu pasakęs, kad ne daug šiandien yra vaikų, kurie noriai pildo įsakymą: “Gerbk savo tėvą ir motiną.” Tačiau dažnai matome, kad viskas vyksta atvirkščiai. Vietoje to, kad vaikai lenktusi prieš tėvus, pastarieji turi lenktis sūnui ir dukteriai. Ar tie, kurie šeimoje turi teisių įsakinėti yra gerbia-

mi. Yra visai kas kita, tėvai net bijosi vaikų, nors vaikai turėtų drebėti prieš tėvus, kaip Dievo vietininkus.

Perėję per namus ne vienuose išgirstume motinos verksmą ar tėvo keiksmą. Ko gi verkia toji motina? Mes vaikai kruvina jai širdį. Ko keikia tėvas? Nes nepaklusnus sūnus niekina tėvo valią. Ne viename name — paminėjus tik šiurpas krato — pamatytume senelį ar senelę visai vaikų paniekintus! Žila jau jų galva, išvargę, nuo darbo ir amžiaus palenkti, o veide žymi susigraužimas ir jaučianti širdis tai asmenybei turi jausti pagarbą. Paklauskim tos senelės ar senelio kas jį taip kankina, o jis apsipils graudžiomis ašaromis ir iš širdies gilumos atsidusęs atsakys: “Ak, kaip noriu mirti, kad greičiau mane Dievas atsiimtų iš šio pasaulio, nes esu vaikams nepakeliamas našta. Kasdien prisiklausau išmetinėjimų, kad dykai valgau duoną. Išauginau juos kaip galėjau, nekartą atitraukdamas nuo savo burnos karnį, o šiandien jie gaili man plutos duonos. Šias vargingas rankas praradau juos augindamas ir maitindamas. Aš įstengiau juos visus išauginti, o jie manęs vieno nenori laikyti. Viską savo prakaitu uždirbau ir jiems atidaviau, o jie dabar man senatuvėje, kai negaliu jau dirbti, gaili gabalo duonos ir laiko mane iš malonės. Jei noriu kokį žodį tarti tuojau urzgia, jei ką pasakau, sako, kad senis nieko neišmano, pats nežino ką plepa. Jei skundžiuosiu savo likimu, trokšta mano mirties sakydami, kad aš laikau užėmęs kampą.”

Tokius ar šiems panašius skundus senų, suvargusių, nunykusių senelių ant negerų vaikų šiandien galima išgirsti labai dažnai. Iš čia visi sveikiau galvojančiai, kurių širdys dar neatšalo nuo tikėjimo ir moralės, bendrai atsiliepia: “Blogai pasauly, kas kart vis mažiau yra gerbiami tėvai, todėl kas kart mažė-

ja ir Dievo palaima!”

Tie skundai išvargusių tėvų ir motinų ant nedorų sūnų ir dukterų, tie balsai dėl tėvų negerbimo paskatino mane parašyti šią knygutę, kurios tikslu yra išaiškinti vaikams, *ka jie yra skolingi tėvui ir motinai.*

Iš šio įsakymo, kuriuo Dievas įsako vaikams gerbti tėvus plaukia šios pareigos: *meilė, pagarba, paklusnumas ir pagalba*, kaip kūno taip ir sielos reikaluose. Ši knygutė skiriama ir geriems ir blogiems vaikams. Geresniems paraginimui dar uoliau pildyti tas pareigas, blogesniems perspėti ir kad išvengtų žmonių neapykantos, o nuo Viešpaties Dievo laikinos ir amžinos bausmės.

Nors nemažai iš jūsų, brangūs skaitytojai, jau patys esate tėvai ir, gal būt, jūsų gimdytojai jau užmigę amžinai, tačiau ir jūsų pareigos jiems dar nepasibaigė: lieka malda už jų sielas ir pildymas tų patarimų, kuriuos jie jums davė.

Visi uoliai gerbkite tėvus ir motinas, kad dar šiame gyvenime susilauktume Dievo palaiminimo, o po mirties amžiną danguję laimę. —*K.I.G. J.*

M E I L Ė

Mano vaikeliai nemylėkime žodžiu, nė liežuviu, bet darbu ir tiesa. (I šv. Jono laišk. 3, 18)

Vaikai! pirmoji pareiga plaukianti iš ketvirto Dievo įsakymo yra *tėvų meilė*. Dievas davė visiems bendrą įsakymą: “*Mylėsi savo artimą kaip pats save, Mat. 22, 39*). Kas jums yra artimesnis už tėvą ir motiną? Jie jums yra artimiausi, jie yra pirmi tarp artimųjų; po Dievo pirmiausia juos privalote mylėti.

“Kas gėdysis manęs ir mano žodžių, to gėdysis žmogaus Sunus, atėjęs savo Tėvo ir šventųjų angelų didenybėje.” (Luk. 9, 26).

Švč. Marijos Atsižadējimas Gērybių

DIEVAS sutvėręs žemę su visomis jos gerybėmis, pavedė Adomui "prižiūrėti" ją ir naudotis visais josios vaisiais, išėmus tik vieno medžio "pažinimo gera ir pikta" vaisius, šiuo lygkad pažymėdamas, jog žmogus privalo naudotis žemės gerybėmis tiktai tiek, kiek jam yra leista ir kiek žemiškieji daiktai neatitraukia jo nuo paklusnumo ir pagarbos Aukščiausiam Sutvėrėjui.

Be šio DIEVAS, būdamas pati tobuliausioji Meilė, ir iš meilės žmogui sutverdamas pasaulį, įdiegė žmogaus širdin meilės jausmus, kurie privalo veržtis į Aukščiausiąją Meilę, gi žemės gerybių paliesti tiktai kiek, kiek jos veda prie amžinojo siekio.

Taigi, žmogui leista naudotis žemiškomis gerybėmis ir mylėti jas, tačiau, tik tiek, kad šis prisirišimas prie jų neprašalintų prisirišimo ir meilės prie to, kursai yra "Alfa ir Omega, t. y. visko pradžia ir baiga. Taigi nėra žmogaus, kursai neturėtų meilės savo širdyje: vieni visų labiau myli DIEVĄ, gi kiti visų labiau save, ar kokį susvėrimą. Deja, daugiausiai yra tokių, kurie yra labiausiai prisirišę ne prie DIEVO, bet prie sutvėrimo! Vieni visa širdimi prisirišę prie turtų, kaip kad Jādas Iskarijotas, kiti prie valgymo ir gėrimo, kaip kad Evangėlijos turtuolis, kiti prie garbės ir poaukščių, kaip kad Absalonas, arba prie smagumynų, kaip kad Saliamonas ir taip panašiai. Jie visi panašūs žydams, kurie prie kalno Sinojaus šokinėjo aplink aukso veršį, ir šitokius šv. Paulius vadina stabmeldžiais (Ephes. V. 5)! Šitokių obalsis tai: "Naudokis pasaulio smagumynais, kol gali." Šitokie tai mėgsta vadinti save pasaulio išminčiais, gi šv. Paulius (I. Cor. III. 19) tą vadina paikybe: "Šito pasaulio išmintis yra paikystė pas DIEVĄ"!

Ir iš tikrųjų turi tiesos šitaip vadinti, kadangi meilė pasauliui veda prie nustojimo pašvenčiamosios malonės ir amžinosios laimės. "Mano dvasia nepasiliks žmoguje amžiais, kadangi jis yra kūnas" (Prd. VI. 3)! "Kas myli savo sielą (t. y. ieško žemiškųjų linksmybių), nustoja jos" (Jon. XII. 25)! "Deja jums, kurie prisitotinote, kadangi alksite; daja jums, kurie dabar juokiatės, kadangi aimanosite ir vergsite" (Lūk. VI. 25)! Šito dėlei šv. Augustinas sako: "Ko nori: mylėti pasaulį ir žūti, ar mylėti KRISTŲ Viešpatį ir gyventi per amžius!"

Meilė pasaulio apakina sielą ir kaskart tolyn atitraukia nuo DIEVO. "Žmogus savo prigimtini neprima to, kas yra DIEVO Dvasios; tai jam yra paikybė, ir jis negali suprasti, nes tai reikia tyrinėti dvasiškai." (I. Cor. II. 14) "Kas nemylė, nepažysta DIEVO" (Jon. IV. 8).

Žmogus per meilę pasaulio nustoja ramybės, kurios negalima rasti niekur kitur, kaip tik JĖZUJĖ KRISTUJE: "Ramybę palieku jums, ramybės duodu jums; ne kaip pasaulis duoda, aš duodu jums" (Jon. XLI. 2).

Pagaliau, meilė pasaulio išaukia neapykantą DIEVO ir Jejo tarnų: "Nė vienas negali tarnauti dviem ponam, nes arba jis vieno nekės ir mylės kitą, arba vieno laikysis ir niekins kitą. Negalite tarnauti DIEVUI ir mamonai" (Mat. VI. 24). "Kas norėtų būti šio pasaulio prietelis, tasai tampa DIEVO neprietelis" (Jok. IV. 4).

Štai, visų šitų pasaulio smagumynų, o ypač garbės, kurios tiek žmonių siekia, ir turtų, kurie taip vylioja žmones dažniausiai su didele skriauda kitų, ir neapkęntė Švenčiausioji Marija.

Iš visų sutvėrimų išrinkta Įsikūnijusiojo Žodžio Motina, Arkangelo Gabriėlio

pasveikinta įstabiais žodžiais: “malinės pilnoji,” šv. Elzbietos pavadinta “pagirta tu tarp moterų,” Ji tiesa, nustebo, kadangi Jai nė galvon nebuvo dilgtelėjusi mintis, jogDIEVAS Ją taip išaukštintų. Kita kokia būtų šitokio poaukščio apsvaiginta, tačiau, šita “DIEVO tarnaitė” visus garbinimus pripažino vien tik DIEVUI: “Garbink mano siela Viešpatį, ir mano siela džiaugiasi mano Išganytojuje DIEVE, kadangi Jisai pažvelgė į savo tarnaitės žemumą!”

JĖZUS KRISTUS buvo atėjęs šiton žemėn ne būti pagarbintam ir iškeltam, bet pažemintam ir atmestam, taip kad Jis išrodė “Kirminas, o ne žmogus, žmonių pasityčiojimas ir liaudies atmata (Ps. XXI. 7)! Jojo pavyzdžiu sekama ir Šv. Marija per visą Josios Sūnaus gyvenimą vengdavo pagarbos ir nesimatydavo Jos kartu su JĖzumi, kai Jį pagerbdavo žmonės, norėdami tai karaliumi padaryti, tai šaukdami, išėjus Jo sutiktų už Jeruzalės sienų: “Osanna Dovidio Sūnui! Palaimintas, kursai eina Viešpaties vardan!” Ji užtatai pasirodydavo tuokart, kai reikėjo JĖZUI ir Jai kartu su Juomi išgerti iki dugnio kartybių taurę: “... ir apjuokos tų, kurie niekino tave, krito ant manęs!” (Ps. LXVIII. 10)

Bijanti ir mylinti DIEVĄ siela visų pirma rūpinasi Jojo garbe ir nė kiek nebijo pažeminimo, — priešingai — ji priima jį su džiaugsmu ir mielu noru atsižada žemiškųjų turtų, žinodama gerai, jog turtai iš esmės sudaro kliūtį meilės darbams vykinti, tarnaudami žmonių aistrai, sulaikydami sielą nuo tarnavimo DIEVUI ir atbukindami jausmus iš atžvilgio ing Jį. Be šio dar prisirišimas prie turtų yra nesuderinamas su dorybių vykdinimu. Šio dėlei ir JĖZUS pamokino mus, kad mes nekrautumėme turtų kurie rudija ir kuriuos vagys išvagia, bet amžinuosius turtus, ir patsai savo pavyzdžiu šitą patvir-

tino, “būdamas turtingas, tapo neturtėlis mūsų dėlei” (I. Cor. VIII, 9).

Štai, ir Švč. Marija, kad ir karališkios kilmės, su savo ištikimuoju sužieduotiniu, šv. Juozapu, gyveno didžiausiam neturte. Ji užsidirbdavo kasdieninės duonos kąsnį savo rankų darbu. Negana dar šito, Ji JĖZaus gimimo metu buvo taip neturtinga, kad negalėjo rasti sau nakvynės visame Betliejaus miestelyje ir turėjo pasitenkinti gyvulių staldeliu. Anuot senolių posakių (tradicijos) Ji gautąjį iš Trijų Išminčių auksą, išdalijusi beturčiams, kad ir pati būdama didžiausioji beturtė!

Josios gyvenimas buvo pilnas tokio atsižadėjimo žemiškųjų gerybių, kad Bažnyčia be jokios abejonės pavadino Ją “Tyriausioji Motina!” Ir Joje pilnai išsipildė pažadėtasis JĖZAUS palaiminimas: “Palaiminti neturtėliai dvasioje” (Mat. V. 3) ir Josios pavyzdžiu sekdamas ir seka tikstančių tikstantys šventųjų, gyvenančiųjų tyriausį, tolimą nuo pasaulio smagumynų gyvenimą.

Deja! šituo pavyzdžiu daugelis ir daugelis neseka ir šiodėl stačia galva įkrenta pavojun ir žūtsa, nė kiek negalvodami, jog ir žemiškoji garbė, ir turtai tai tik vien blizgalai, kurie, lygkad klajojantieji žibinčiai (aitvarai) klajoja po pelkes ir išnyksta vėjui papūtus! Nelaimingieji vargsta ir dažnai labai sunkiai šitoms gerybėms įsigyti ir pagaliau pasimato, jog tai vaikiojo tiktai muilo burbulus! O kad jie būtų išmintingai, su meile DIEVUI ir baime vartoję žemiškąsias gerybes, kad jie būtų išvarę iš savo širdies prisirišimą prie jų, tai jų širdyse būtų apsigyvenusi tikroji meilė sūniškoji ir baimė DIEVUI, meilė artimui ir jie būtų atsistoję ant vienintėlio stipro pamato, ant kurio išsilaiko tikroji laimė, ir ant kelio, kursai vienintėlie teveda tikruoju mūsų tėvynėn.

A. B.

Būkime Apaštalais

Kas skaito laikraščius, tas kasdien mato, kaip mūsų, katalikų, tikėjimas visais frontais puolamas. Įvykiai Rusijoje, Meksikoje, Ispanijoje ir kitur aiškiai liudija, kaip desperatiškai prieš Katalikų Bažnyčią kovojama. Pačiose J. Valstybėse taip pat Bažnyčiai pavojus pasireiškia. Prieš Bažnyčią čia dirba galingos jėgos. Jos dirba daugiausia slapta arba iš pasalų. Šį iš pasalų prieš Bažnyčią dirbamą darbą daugelis pačių katalikų paremia. Jie tai daro nežinodami, kad tas jų rėmimas yra didelis ir sunkus nusikaltimas.

Pavyzdžiui mes galime paduoti kad ir nekatalikiškų laikraščių skaitymą. Kiek tai Amerikos lietuvių katalikų skaito nekatalikiškus laikraščius. Kad tuos raštus skaityti, reikalinga už juos užmokėti. Ir štai tuo būdu paremiami mūsų tikėjimo priešai.

Nekatalikiškas pasalingas laikraštis yra tas, kurs atvirai prieš Dievą ir Bažnyčią nekovoja, tikėjimo nesmerkia, bet veda kovą prieš Bažnyčios atstovus, būk del jų kišimosi į pasaulinius žmonių gyvenimo reikalus. Kai kurie tad tokių laikraščių rėmėjai ir nutildo savo sąžinės išmėtinėjimus sakydami: Delko gi čia jų neskaitysi. Prieš Bažnyčią ir tikėjimą jie nekovoja. O kad puola kai kuriuos

kunigus, tas ir reikalinga. Tegul kunigai žiūri altorių.

Tokių pasakymų tenka girdėti. Nepuola jie tikėjimo, bet purvais drabsto tikėjimo mokytojus. Sveikam protui tas jokiū būdu nesuderinama. Juk negalimas daiktas katalikui būti kataliku, jei jis nuodingais raštais savo dvasią nuodija.

Taip neturi būti. Katalikai turi būti katalikais kaip savo darbais, taip savo mintimis. Katalikus turi puošti skaisčioji katalikiškojo tikėjimo dvasia. Katalikai turi neigti visus tuos, kurie tokiu ar kitoku būdu niekina mūsų tikėjimą arba jo mokytojus.

Atėjo laikai, kada katalikams negana jau vien šventomis dienomis lankyti bažnyčias. Katalikai turi imtis apaštalavimo darbo. Turi pakilti kovon prieš naujovinį pagonizmą ir tarnauti Vienam Tikrajam Dievui. Visi turime būti tikėjimo apaštalais. Šventasis Tėvas Pijus XI visus katalikus ragina susiorganizuoti katalikų akcijon. Tik bendromis jėgomis katalikai gali sugėdinti ir nugalėti savo tikėjimo priešus, o paskiau juos atgal patraukti Katalikų Bažnyčios vienybėn.

Visi būkime apaštalais Dievo garbei ir mūsų Bažnyčios gerovei.

L E K C I J A . KOLOS. 1' 9—14

BROLIAI: ir mes nuo tos dienos, kurioje išgirdome, nesiliaujame meldęsi už jus ir prašę, kad jūs būtumėte pilni jo valios pažinimo visokia dvasine išmintimi ir išmone, kad elgtumėtės taip, kaip verta Dievo, jam viskuo patikdami ir nešdami vaisius kiekviename gerame darbe ir tap-

dami, Dievo pažinimu, sustiprinti visokia stiprybe sulig jo garbės galia parodyti su džiaugsmu visokiai išstvermei ir kantrumui, dėkodami Dievui Tėvui, kurs padarė mus vertus dalyvauti šventųjų tėvynystėje, kurs išgelbėjo mus iš tamsybių valdžios ir perkėlė į savo meilės Sūnaus karalystę. Jame turime atpirkimą jojo krauju, nuodėmių atleidimą.

Mūsų Darbai

Kolegijos Rėmėjų Seimas, įvykęs prieš keletą savaitių Chicagoje, praėjo didžiausiu pasisėkimu. Seime dalyvavo apie 300 atstovų, daug garbingų svečių; pasakyta daug reikšmingų kalbų; sudėta į tūkstantį dolerių aukų. Susiėjo — pakalbėjo, pasidžiaugė, palinkėjo — ir jau tuomi viskas užsibaigė?...

Deja, veltui būtų seimo ruošimas, jeigu tiktai pasikalbėjimais darbas baigtųsi. Seimas iškelia naujus sumanymus, nustato darbuotės programą, nurodo kelius ir būdus, kuriais reikia siekti užbrėžto tikslo. Taigi, seimui pasibaigus, mums tenka atlikti numatytas darbas. Tasai darbas tegali būti sekmingas, kuomet jisai yra organizuotas, bendrai visų dirbamas. Ir priežodis sako: Vienybėje yra galybė. Todėl dabar mums tenka visu pirma tinkamai susiorganizuoti ir darbas pasidalinti.

Šiam tai tikslui yra šaukiamas **Naujosios Anglijos Kolegijos Rėmėjų Skyriaus Apskrities suvažiavimas**, kuris įvyks sekmdienyje **Lapkričio 27 d. švenč. Marijos Kolegijoje, Thompson, Conn.** Suvažiavimas prasidės pamaldomis 10 val. ryte. Posėdžių metu bus paskaityta pora paskaitų, kurios kolegijos rėmėjus arčiau supažintų su organizacijos darbuote. Į suvažiavimą yra kviečiami visi skyriai; prašoma, kad kiekvienas skyrius atsiųstų bent po keletą atstovų.

Šiais metais iš Seimo priimtų rezoliucijų galima padaryti viena išvada; tai amerikiečių sekmingojo biznio kasdieninis priežodis: “Dirbk ir garsinkis!” Mūsų darbas yra katalikiško-lietuviško auklėjimo rėmimas. Dažnai mes klystame,

indami tą rėmimą labai siaura prasme: “Duok auką ir tuomi tą darbą paremsi.” Labai gražu, kad patsai išgali tą darbą paremti ir faktinai jį paremi. Bet Amerikoje yra daug daugiau lietuvių katalikų, kurie visai nežino apie šią auklėjimo darbuotę, pašvęstą mūsų jaunimui. Čia tai ir yra kolegijos rėmėjų tiesioginė darbuotė apaštalautei: rūpintis su tuo auklėjimo darbu supažinti tuos lietuvius, kurie nėra nieko apie jį girdėję. Sužinoję, jie noriai tą darbą remtų.

Patsai sekmingiausias būdas šiam darbui pirmyn varyti, kaip aiškiai savo rezoliucijoje aptarė seimas, yra spauda. Kaip tik dabar yra varomas spaudos vėjus. Čia tai ir atsiveria kolegijos rėmėjams plati ir šventa darbuotės dirva: plauti katalikiškąją spaudą savųjų tarpe. Mes turime savo organą savaitrašį “Lai-vą,” kuris yra vienatinis tikybinio turinio laikraštis lietuviškoje Amerikoje. Šiandien visur keliama šv. Bažnyčios ganytojų mintis — Katalikiškosios Akcijos mintis: įnešti Kristų į kiekvieną šeimą. Toji mintis turi būti mūs šitokiu būdu: įnešti Kristų į kiekvieną lietuvišką šeimą.

Kolegijos rėmėjams todėl tenka būti katalikiškojo švietimo apaštalais. Jie tuomi pasižymi ne vien savo skatiku remdami bernaičių kolegiją, bet organizuotai platindami katalikiškąją spaudą. Tegul tiktai kiekvienas rėmėjas įneša po vieną katalikišką laikraštį į tokią šeimą, kurioje katalikiškų laikraščių neskaitoma — koks tai šventas darbas būtų atliktas! Kiek tai gero būtų pasiekta ir naudos padaryta mūsų plačiajai katalikiškajai vi-

suomenei!

Taigi šio kolegijos rėmėjų suvažiavimo tikslas yra taip susiorganizuoti, kad kiekvienoje kolonijoje iš kolegijos rėmėjų susidarytų visas tinklas katalikiškosios spaudos platintojų. Tokiu būdu, tikslas būtų pilnai atsiektas: susiorganizuotų visa minia Katalikiškosios Akeijos šalininkų — aktyvių spaudos platintojų, tikrųjų naujosios gadynės apaštalų, kurių vienintelis rūpesnis būtų įnešti Kristaus mokslą ir meilę į kiekvieną lietuvišką šeimą. Darbas kilnus, darbas šventas! Norinčiųjų pasidaruoti šioje taip apleistoje dirvoje atsirastų.

Gerbiamieji Kolegijos Rėmėjai, prisiminkime mūsų garbaus nepamirštamojo Vado Arkivyskupo Jurgio Matulevičiaus paskutinius žodžius: “Rykiuokitės ir pasišvęskite!” Taigi rykiuokimės — stokime į darbuotojų eiles ir pasišvęskime artymo meilės gerovei, Viešpats bus Jūsų atlyginimas.

Kun. J. Navickas, M. I. C.,

Kolegijos Rėmėjų Pirmininkas

* * *

ŠV. MARIJOS KOLEGIJA

Pastangomis Br. Jono Banio, M.I.C. kolegijos choras gerai išlavintas ir ruošiasi prie dainų šventės, kuri įvyks So. Boston, Mass. Suprasdami, kiek svarbos turi lietuvių dvasiai pakelti lietuviškos dainos ir atjausdami visą lietuviškųjų dainų grožį, St. Mary's Kolegijos mokiniai įdėta visą savo širdį į tą sunkų muzikos meno darbą, o mes visi džiaugiamės, kadangi žinome, jog kolegijos chorui nestigs laurų dainų šventėje.

Mokiniai tikri lietuviai

Lietuviai, seniai atvykę į Ameriką,

kartais prisimena savo vargus tolimoje tėvynėje. Prisimena kaip jie šieną piaudavę, bulves kasdavę, kiaules ganydavę ir visus kitus darbus atlikdavę. Kartais rasit norėtų mesti dirbtuvių darbą ir prie ūkio darbo grįžti. Tačiau, tai padaryti jiems yra labai sunku, arba ir visai negalima, kadangi jie yra pririšti prie savo darbų ir šeimynų. Pas mus kolegijoje viskas tikrai lietuviškai. Mokiniai, sunkiai mokindamies, neužmiršta kaip jų tėvai Lietuvoje dirba. “Dykai valgoma duona verkia,”— nori valgyti, reikia ir dirbti! Taip Lietuviai sako. Todėl mūsų mokiniai nepaisydami nepatogumų stoja darban — bulves kasa. Pamatytum! Kaip tikri lietuviai, kurie per visą amželį tai dirbę. Reikia mums džiaugtis, jog lietuvių kolegijos mokiniai nieko nebijo, nei darbo, nei sunkaus mokslo.

Iš So. Boston, Mass. atvyko Ponas Jonas Pilipauskas, naujas lietuvių kalbos mokytojas. Dabar mokytojų skaičius siekia vienuolikos. — *Mikas J. .*

Kolegijos Rėmėjai:

Vl. Tomkevičius, Aurora, Ill.	100.00
N. N. Chicago, Ill.	100.00
J. Smilgius, Chicago, Ill.	10.00
Kol. Rėm. 41 Skyr. Archer Hgts, 41.80	
N. N. Kenosha Wis. ...	5.00
P. Streckis, Chicago, Ill.	5.00
J. ir P. Jančiai, Lawrence, Mass...	3.00
J. ir P. Jančiai pamink. a. a. Kun. K.	2:00
Dr. G. I. Bložis, Chicago, Ill.	11.75
Kun. A. Andriušis, Rockford, Ill.	10.00
M. Petrauskas, Bristol, Conn.	5.00
M. Atkočiūnienė, Chicago, Ill.	5.00
F. Stankus, Kenosha, Wis.	5.00
Dr. A. G. Rakauskas, Kenosha Wis.	5.00
LRK Lab Są-ga Chicago, Ill.	5.00
Dr-ja Visų Šventų, Cicero, Ill.	3.00
Motinos Dievo Sop. Dr-ja Cicero Ill	5.00
Kun. H. J. Vaičiūnas, Cicero, Ill.	25.00

(Bus daugiau).

Nuoširdžiai dėkojame už aukas gerb. Rėmėjams. *Kol. Rėm. Centrās*

LIETUVOS ŽINIOS

ŠV. ŽITOS DRAUGIJOS 25 METŲ SUKAKTUVĖS

1932 m. Šv. Žitos draugija apvaikėjo 25 m. Jubilėjų. Tarnaičių bei darbinikių draugija įsikūrė 1907 m. Tuomet Kaune dar buvo labai mažai lietuvių. Žmonės bažnyčiose meldėsi ir giedojo tik lenkiškai. Gatvėse ir krautuvėse kalbėjo rusiškai arba lenkiškai. Einant pas daktarą dažnai reikėdavo imti "tluočius." Nors tais laikais jau lietuvių daug mokėsi, bet baigę mokslus vesdavo svetimtautes, tai nors ponas mokė lietuviškai, bet šeimoj nebuvo nei kalbos nei papročių lietuviškų. Vienas iš senesniųjų veikėjų pasakoja savo įspūdžius iš prieš karinio Kauno. Kuomet prieš karą aplankęs Kauną, tai jautėsi, kad esąs, kokiam tai Rusijos mieste. Vieną vakarą patiko labai iškilmingai lydimą numirėlių ir pamane, kad laidoja kokį tai aukštą rusų valdininką, bet pamatęs savo gerą pažįstamą kun. Dogelį, pasiteiravo ką čia laidoja, ir sužinojo, kad tarnaitę Žitietę. Pagaliau gavęs pakvietimą nuo kun. Dogilio į Žitiečių vakarą, tai jau visai svečias susižavėjo lietuviais. Pamatęs dailiai papuoštą salę, tarnaitės pasipuošusios lietuviškai, pačios lošė, deklamavo, dainavo ir monologus sakė. Svečias pamane, kad žitietės pirmos kregždutės praneša apmirusiai tautai artimą pavasarį.

Laikui einant daug lietuvių apsigyveno Kaune, daug įsikūrė visokių labdarinčių draugijų. Šv. Žitos draugija jau paliko kaip ir nepastebima. Įsikūrusios draugijos vienos išnyko, kitos labai išsiplėtė, kitos vos gyvuoja apmirusios. Šv. Žitos draugija tokia pat kukli, darbšti, kaip ir prieš karą, neatsilieka nuo gyvenimo.

Kaune ir jo apylinkėse įsigijo didelius nekilnojamus turtus. Seimo gatvėj pasistatė didelius rūmus, kur savuose na-

muose turi puikią salę, viešbūtį, valgyklą, prieglaudą senomsioms ir be vietos tarnaitėms, ligoninę. 5 kilom. nuo Kauno turi savo ūkį, senutėms prieglaudą. Neturinčios vietos tarnaitės dirba pačios lauko darbus. Kretkampyį turi savus dailius ant Nemuno kranto vasarnamius, kur senutės ir pavargusios nuo sunkaus darbo ilsisi žaliuose pušynuose. Ligoninė tai tikrai įtaisyta ideališkai, netik gydo kūną, bet kartu ir sielą. Žitietės turi savo kapelioną, kuris laiko kasdien ligoninės kopltylėje šv. Mišias. Laike pamaldų atidaro kopltylės duris, tai kiekviena ligonė išklauso šv. Mišių ir kasdien kunigas atneša Švč. Sakramentą ligonėms.

Pirmutinė Lietuvoj draugija, kuri pati save taip gražiai įsilaiko. Būtų gera, kad šv. Žitos draugija paliktų apyskaitą iš savo darbuotės. Tokia apyskaita ateityje įsikūriantioms labdarinėms draugijoms būtų didelis turtas.

Šv. Žitos draugija turi šiaip jau pasipelnymo įvairių įstaigų: Kaune keliatą viešbūčių, chemines valyklas ir skalbyklas; koperatyvą "Bitutę" su keliais skyriais. Visas įstaigas aptarnauja pačios žitietės.

Visą naštą tos gražiai sutvarkytos draugijos neša ilgametis pirmininkas kan. P. Dogelis. Jis jau viską savo atidavė šv. Žitos draugijai, kad tik sumažinti dvasios ir kūno skurdą vargšėms tarnaitėms. Jam paliko pakrikę nervai ir ilgos nobodžios be poilsio naktys.

Nors tiek nudirbta darbo, tiek įdėta vargo, tiek patyrė gero pačios žitietės, o nepatenkinimų vis girdis iš drauginikių. Ką-gi darysi, žmogus čia žemėje niekuomet nepasitenkins, nse jam skirta yra Dangaus ieškoti.

K. P.

KAUNAS.

— Šv. Luko ligoninę su sekančiais metais taipogi apima ta pati Seserų Kotriniečių kongregacija.

—Moterų Katalikių Draugija Karmeliovos dvarą su visomis mergaičių ūkio įstaigomis pereitą pavasarį pavedė Seselėms Kotrinietėms, kurios daug jėgų deda, kad tik geriaus būtų pastatyta ūkio mokykla.

— Šiandien mačiau iškilmes Neo Lituanų jaunuomenės. Tai kad būtų vienybė ir santaika, kiek visi turėtume džiaugsmo, išvydę mūsų brangią jaunuomenę po vėliavomis garbinančią Dievą ir Tėvynę! Dabar vieni sėdi kalėjimuose ir tai geriausi Tėvynės mylėtojai ir gynėjai, o kiti (gal daugelis širdyje nė nenkenčia Tėvynės) triumfuoja, linksmi šokdami ir lošdami!... Iš kur čia gali imtis širdyje linksmumas, kaip akys nerastos gailiomis ašaromis, jei tėvų žemę, kurios priešai nepajėgė sunaikinti; kurią apgyvė savo brolių krauju, dabar pats savieji, ir tai tos pačios Motinos Katalikų Bažnyčios ir Lietuvos vaikai drasko jos krūtinę ir neduoda jai laisviau kvėpuoti... Jei nepretelis taip darytų — lengviau būtų pakęsti. Žinotumėme, jog tai neprietelis, jis kitaip nė negali pasielgti. Bet dabar mūsų širdžiai artimiausi — savi broliai, griauja tėvų darbą ir plukdo mus ašarų klanuose — kaip paskęsti, Melskimės, kad Viešpats atmainytų laikus!...

LAIŠKAS IŠ LIETUVOS.

Brangusai mūsų Tėveli:—

Dėkoju už žinutes. Turiu Jums pranešti, kad jau mėnuo, kaip apleidom Žemaičių Kalvariją. Maloniai ten gyvenom keletą savaičių, dalyvaudami visose bažnytinės ceremonijose. Iš ten važiovome pas mano dėdę, ta minčia, kad pakeliui nuvyktume į Šilavą, nes ant atlaidų negalėjom suspėti, kadangi tuo laiku dar Kalvarijoje tebebuvom. Dėdė kogeriausiai mus priėmė ir taip užlaikė, kad ir Amerikoj maloniaus nebūtų! Čia daug ko paty-

rėme iš Lietuvos ūkininkų gyvenimo jų pasakojimų, dainelių ir atsitikimų.

Mano dėdė sužinojęs, kad dar nebuvome Šiluvoje, su mielu noru ten mus nuvežė. Šiluvon keliaudami važiovome per du miškų, kurių medžiai labai reto aukštumo. Dėdė pastebėjo, kad arčiau Šiluvos visi medžiai yra į jos pusę palinkę. Ir mes kreipdami domesio, matėme, kad taip yra. Šitą dalyką aiškinam tuo, kad Lietuvoje dažniausia pučia šiaurės-vakarų vėjai. Tačiau dėdė prieštarauja, sakydamas, kad esą iš visų pusių, kaip supa miškai Šiluvą, taip ir visi medžiai į ją esą ir palinkę. O sulyg jūsų aiškinimu anie turėtų būti nuo Šiluvos į kitą pusę palinkę! Nebegalėdami visais kraštais kartu į Šiluvą važiuoti turėjome pasiduoti jojo teisybei.

Šiluvos miestelis nedidelis, išgrįstas, stogai beviok visi gontais ar skarda dengti, namelių yra visokių, laužų nesimato. Bažnyčia iš lauko netinkuota, dėlto atrodo labai sena, tačiau įžengus vidun tiesiog pasijunti sužavėtas. Toks gražus puošnumas, kad panašaus mes dar nebuvome niekur matę! Akys mus raibo ir nebežinojo kur žiūrėti, nes visur daug stovylių, stovylėlių gabių rankų padarytų. Visi bažnyčios pilioriai stilingai jomis apkrauti, altorius, altorėliai, sakykla, sienos, kur tik buvo galima rasti vietelė, ten vis gražios sustatyta stovylos ir stovylėlės. Akys tokiam tankiam stovylių grožio miške pavargsta ir nenoromis merkiasi ir užsimerkus dar vis mirga akyse turtin-gais meno kuriniais bažnyčios vidus ir apima mąntys, kurios skandina sielą Dievybės Didybės giliame mąstyme ir kelia žmogų į kitą pasaulį. Taip susimąstę žengiam iš šventoriaus, o priešais akis darželis ir jo viduje Švč. Panelės didelė stovyla. Žmonės tą darželį vadina Alyvų darželiu ir apie jo statulą klupsti eina melsdamiesi be pertraukos būrių būriais.

Veda mus gatvė kopyčios link. Ji pastatyta kapuose. Didingas, lengvas ir

gražus jos bokštas kyla aukštyn. Ji pas-tatyta toje vietoje, kur Dievo Motina pa-sirodė ant akmenų pirmu kart piemenė-liams ir antru kart žmonėms. Jos viduj yra ir tas akmuo, kurį lankytojai bučiuo-ja. Viduryje koplyčios gražus altorius, o viršum jo, taip pat švč. Panelės statula. Apie altorių nuolat eina klupsti maldinin-kai nuo ankstybo ryto iki vėlybos nakties, dėkodami Marijai už malones arba jų pra-šydami.

Pamatę apgraišomus Šiluvos šventvie-tes, ėjom ant pamaldų. Maldoms pasibai-gus, džiaugdamiesi ir gėrėdamiesi, grįžo-me dėdei dėkingi už nuvežimą į tokią gra-žią mūsų tėvynės šventvietę! Kiek kur bu-vome ir važiuojome po Lietuvą, tai Šiluvo-je atrodo mums bus gražiausia bažnyčia ir išpūdingiausia šventvietė.

Šiuo laiku esame Kaune. Sunku bu-vo man skirtis su giminėms, bet susirami-nau viltimi, kad Dievas duos, kada nors vėl pasimatyti. Galima sakyti, kad mūsų lankymosi Lietuvoje laikas jau pasibaigė. Rytoj apleidžiam šią mylimą šalį, gimines, pažystamus ir išvykstam į Katalikų Cent-rą — Romą! Džiaugiamės, kad mūsų Vy-resnybė mums leido pabuvoti Lietuvoje. Daug ko matėm, pastebėjom šios šalies puošnumą, gražumą, kas gera, sunku, var-ginga, kas reikalinga. Su gražiais, giliais išpūdziais išvažiuojam.

Labai dėkingi esame mūsų Tėvams Marijonams už suteikimą mums tokios lai-mės. Baigiu iki Romoje apsigyvensim, prašome už mus pasimelsti, kad Dievas padėtų mums mokslą eiti. Sudie!

Su pagarba, *P. Grušeckis, M.I.C.*

Šiomet Lietuvos Bankas mini 10 metų veikimo sukaktuves. Šis bankas įs-teigtas ir litai išleisti krikščionių demok-ratų vyriausybės iniciatyva ir pastango-mis. Pirmuoju Lietuvos Banko valdytoju buvo prof. Jurgutis.

Didžiausiu Lietuvos Banko nuopelnu

yra, kad jis per visą dešimtmetį litą išlai-kė pastoviu, nė karto jam neleido išeiti iš normalių pinigų kurso svyravimo ribų. Litas išsilaikė savo aukštumoje.

KATALIKŲ PASAULY

CHARLESTON, S.C. — Šiame mies-te įvyko National Council of Catholic Wo-men gausingas kongresas, kuriame priimta visa eilė svarbių aktualių rezoliucijų. Matyti, kad Amerikos katalikės moterys stipriai organizuojasi ir uolai dirba Ka-talikiškos Akcijos darbą. Kongrese priim-ta rezoliucija katalikiškos spaudos reikalu. Joje pareiškama, kad šiandien katalikams būtinai reikalinga turėti stiprią katalikišk-ą spaudą. Dėl to moterų organizacija pa-siryžo energingai pasidaruoti, kad į kiek-vieną katalikišką namą ateitų bent vienas katalikiškas laikraštis.

Reikia laukti, kad tą gražų amerikie-čių pavyzdį paseks ir mūsų lietuvaitės ka-talikės. Jos daug galėtų padirbėti, kad į kiekvieną lietuvių kataliko namą ateitų bent vienas lietuviškas katalikiškas laik-raštis.

MILWAUKEE, WISC. — Švč. Ma-rijos ligoninės kapalionas Milwaukee's arkivyskupijai mirdamas paliko \$20,000 gailėstingiems darbams.

VATIKANAS. — Sulaukė nau-jos gelžkelio stoties, išleido savo pašto ženklelius 18 rūšių ir įtaisė paveikslų naują galeriją.

AMERIKA.— L. Kat. Federacija prisidėjo prie visų Amerikos Katalikų sąjungos ir iš tos priežasties jos dabar-tinio pirmininko prof. B. Masto atvaiz-das talpinamas anglų spaudoje

RUSIJA. — Sov. Rusijos vyriausy-bė yra nutarusi panaikinti visas bažny-čias. Bus palikta tik 20 įvairių tikybų bažnyčių. Bolševikai šitą savo nutarimą vykdo slapta.

WASHINGTON. — Iš Meksikos jau imta skleisti žinios apie katalikų sukilimus

Jei kur katalikai ima gintis prieš vyriausybės agentus, tuojau skelbiama, kad tai sukilimas. Gerai dar, kad ne revoliucija. Meksikos vyriausybė bijo sukilimų, kai ugnies, o katalikus spaudžia ir žudo.

ROMA. — Šv. Tėvas pasiuntė Amerikos vyskupams laišką ir ragina plėsti Šv. Sakramento seserų kongregaciją, kuri dideliu atsidėjimu dirba indijonų ir negrų tarpe.

— JUNGTINĖSE AMERIKOS VALSTYBĖSE yra 20,236,391 katalikų. Per paskutinį dešimtmetį katalikų skaitlius pakilo suvirš 5 milijonai žmonių.

— JERUZALĖJE yra 19 tukstančių krikščionių, apie tiek pat musulmonų ir 51 tukstantis žydų. Betlėjuje, kame gimė Išganytojas, gyvena 5,594 krikščionys, 1,217 musulmonų ir tik vienas žydas. Nazarete, kame Išganytojas gyveno, yra 5,457 krikščionių, 3,202 musulmonų ir 60 žydų.

AMERIKOS LIET. ŽINIOS

ATSIMINIMAI IŠ LAWRENCE, MASS.

Lik šiomet aš beveik, galima pasakyti, čio miesto nepažinojau. Ne per daug todėl aš jį ir vertinau. Nežinau, kažkodėl jis man vaizdavosi kaip mažytis miestelukas, daugiau panašus į kaimą, nekaip į miestą. Iš teisybių gi, kaip šiomet pamaciau, esama tai didelio miesto. Jame priskaitoma apie 200 tukstančių gyventojų. Vadinasi, dvigubai didesnis už mūsų laikinąją sostinę—Kauną. Čia gyvena ir lietuvių. Kiek jų čia iš teisybės gyvena, niekas psakyti neapsiima. Mat, tikrą lietuvių skaičių sužinoti labai kliudo ta aplinkybė, kad nuo keliolikos metų jie yra suskilę į dvi, viena kitai griežtai priešingas, grupės: į katalikus ir nezaliežninkus. Suskilę tikybos atžvilgiu, suskilo jie ir tautos bei bendro sugyvenimo atžvilgiu. Brolis broliui tapo neprieteliu. Vieni kitų nekenčia ir vengia susitikti. Visoks bendradarbiavimas pasirodė neįmanomas. Ką vieni sta-

to, kiti griauja. Tokia didelė kolonija, o nepajiegia net savos lietuviškos mokyklos įsisteigti. Daug rasime mažesnių kolonijų, o turinčių savas mokyklas. Lawrencečiai tačiau to nepajiegia, nes neturi vienybės. Mūsų tautos ir tikėjimo priešams tai tikras džiaugsmas. Kurgi nebus džiaugsino, jei lietuviai pats stojo priešais save ir patys tau kasa duobę. Teisingai senųjų pasakyta: santarvėje ir maži dalikėliai didėja, o nesantarvėje ir dideli dalykai mažėja. Taip ir čia. Tuo tarpu visoki vertelgos ir apgavikai skuba juos išnaudoti ir ant juoko visą mūsų tautą pastatyti.

Kaip man buvo nuostabu, išgirdus tokią suirutę pasidariusią tarp lietuvių, atvykusių kaip tik iš tų Lietuvos kampų, kur žmonės mėgsta santarvėje ir vienybėje gyventi. Čia daugiausia, kaip girdėjau, ateiviai nuo Liškuvos, Liepalingio, Serijų, Kapčiamiesčio, Veisijų ir kk. Vadinasi, iš tų kraštų, kur nuo senų senovės maldingiausi ir labiausiai myli Bažnyčią bei Tėvynę lietuviai gyvena.

Nuo daugalio metų aš pažįstu tuos kampus ir savomis akimis daugelį kartų regėjau jų tikėjimą ir ligi aukščiausio laipsnio pakilusį patriotizmą. Na kas mums, suvalkiečiams, davė lietuvius atstovus į Rusų visas tris dūmas? Kas savo krauju nuo žilos senovės lig dabar šlaksto mūs pietų bei rytų sienos ir gina jas nuo veržiančiosi vylingo priešo? Ar ne garsieji Dainavos karžygiai? Taip buvo žiloje senovėje, taip ir dabar!...

Pažinojau jų garbingus dvasios vadus: Liepalingio — kun. Sidaravičių; Serijų — kun. A. Katilių, dabar — pralotą J. Laukaitį; Metelių — garsųjį pamokslininką ir visuomenės veikėją, kun. Jurgilą ir daugelį kitų, kurie visuomet didžiudavosi savo parapijomis ... Kasmetai minių minios iš visos Dzūkijos kampų plaukdavo į Seinų miestą per Švė. Panelės Aplankymo ir Rožančinės atlaidus...

Užteko tik tuose atlaiduose apsilankyti, kad pažintum dzūkų gilų, nuoširdų pamaldumą...

Žodžiu, visuomet aš buvau sužavėtas šio kampo mūsų broliais ir visur, kur galėdama, juos pavyzdžiu kitiems stačiau. Jie to ir verti! Taigi galite dabar suprasti mano nustebimą, kai išgirdau, kad Lawrence gana žymi jų dalis susidraugavo su mūsų tautos ir tikėjimo priešais bei apgavikais ir duodasi jiems save apgauti. Nesuprantamas man tai daiktas! Išties, kokia baisi velnio gudrybė!...

Dievo malonė, kad dugelis susyk pastebėjo piktosios dvasios užstatytas pinkles ir nepasidavė suvilioti; likosi ištikimi savo tėvų tikėjimui. Nelengva tačiau jiems buvo pakelt ant savo pečių visi kaštai, reikalingi parapijai išlaikyti, bet jie nenusiminė. Pasitikėdami Dievo Apvaizda, jie ne tik ryžosi ir toliau lankyti savo bažnyčią, bet dar, vadovaujami nenulstamų darbininkų savo klebonų — kun. P. Virmauskio, o paskui kun. Pr. Juro, nusitarė pastatyti Dievui puikesnius namus, negu turėję. Aukodami už save ir už suklydusius brolius sunkiai uždirbtus savo skatikus, nė nepajuto, kaip išvydo vieton menkos medinukės puikią didelę mūrinę bažnyčią... Nusipirko didelį plotą miško, kur persikėlė senąją medinukę bažnytėlę, kad vasaros metu galėtų čionai vasarotojai išklaudyti šv. Mišių. Šalia bažnyčios pasistatė erdvią salę lošimams ir pasilinksminimams. Prie ežero pasistatė puikius vasarnamius, kad, norintieji ilgiau pagyventi vasarą gryname ore ir pasimaudyti šaltame ežero vandenyje, turėtų kur apsigyventi. Čia pat turi savo vilas ir sodalietės bei kitos katalikų organizacijos.

Dabartinio klebono visas rūpestis, kad galėtų įkurti mažiems vaikeliams lietuvišką mokyklą. Be abejo, netrukus tokią mokyklą katalikai turės, bet tai tik katalikai, o atsimetėliai? Anie vargšai taip ir liks be savos mokyklės ir parduos

savo vaikelius svetimtaučiams...

Katalikuose tikėjimo dvasiaa ne tik nė kiek nesumažėjusi, bet dar sustiprėjusi. Kaip maldingai jie lankė šv. Pranciškaus Noveną! Tiek rytais, tiek vakarais apščiiai lankėsi bažnyčion, atsidėję klausėsi pamokymų ir kas vakaras prieš išstatytą švč. Sakramentą darė ilgus apmąstymus, meldėsi už save ir už savo suklydusius brolius. —*Kun. A. Petrauskas, M.I.C.*

KLAUSIMAI IR ATSAKYM.

KLAUSIMAS. Kur įvyks Paskutinis, Generalis Teismas, —*J.K.*

ATSAKYMAS. Joelio pranašo knygoje skaitome. "Aš surinksiu į vieną vietą visas tautas ir jas sutrauksiu ant Juozapato Pakalnės."

Juozapato Pakalnė yra klonis Palestinoje tarp Jeruzalės ir Alyvų Kalno. Yra abelnas tikėjimas, remiamas Joelio pranašo žodžiais, kad tas Teismas įvyks minėtame klonyje. Žodis "Josaphat" ženklina Dievo Teismą. Taigi galimas daiktas, kad pranašas, minėdamas "Juozapato Pakalnė," turėjo mintyje, kad Dievas surinks į savo Teismą visas tautas, o ne kokią ypatingą Teismo vietą.

KLAUSIMAS. Ar reikia būtinai daryti formalį, aiškų prisizadėjimą daugiau nebenusidėti, kad būtų išpažintis gera?

Dovid

ATSAKYMAS. Jei asmuo atliekas išpažintį, daro tikrą ir nuoširdų gailestį dėl savo nuodėmių, tai, paprastai, tuo pačiu laiku yra jo mintyje ir intencija daugiau nenusidėti.

Tai, jei jis ir nepadarytų atskiro, žodžiu, pasiryžimo, tai jo išpažintis bus gera.

Geriau yra prisipratinti daryti aiškų pasiryžimą.